

“मीठे बच्चे- गृहस्थ व्यवहारमा रहेर यस्तो निमित्त (ट्रस्टी) बन जसको कुनै पनि चीजमा आसक्ति नरहोस्, मेरो केही पनि छैन, यस्तो भिखारी बन ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको पुरुषार्थको गन्तव्य (मंजिल) कुन चाहिँ हो ?

उत्तर:- आफू मरेपछि दुनियाँ मरे बराबर हुन्छ (आफू मरे, मर गई दुनियाँ) । यो नै हो तिम्रो अन्तिम लक्ष्य । शरीरसँग ममत्व टुटोस् । यस्तो भिखारी बन जसले गर्दा केही पनि याद नआओस् । आत्मा अशरीरी बनेोस् । मलाई फर्केर जानु छ । यस्तो पुरुषार्थ गर्नेवाला भिखारीबाट राजकुमार (बेगर टु प्रिन्स) बन्छन् । तिमी बच्चाहरू नै भिखारीबाट धनवान्, धनवान्बाट भिखारी बन्छौ । जब तिमी धनवान् हुन्छौ त्यतिबेला कोही पनि गरिब हुँदैन ।

ओम् शान्ति । बाबाले प्यारा बच्चाहरूलाई सोध्नुहुन्छ- आत्माले सुन्छ वा शरीरले सुन्छ ? (आत्मा) अवश्य पनि आत्माले शरीरद्वारा सुन्छ । बच्चाहरूले लेख्छन् पनि- फलानाको आत्माले बापदादालाई याद गर्छ । फलानाको आत्मा आज फलानो ठाउँमा जान्छ । यो म आत्मा हुँ भन्ने बानी पार्नु जस्तै हो किनकि बच्चाहरूलाई आत्म-अभिमानि बन्नु छ । जहाँ देखे पनि, जान्दछौ आत्मा र शरीर छन् । यिनमा छन् दुई आत्माहरू । एउटालाई आत्मा र अर्कोलाई परमात्मा भनिन्छ । परमात्माले स्वयम् भन्नुहुन्छ म यो शरीरमा, जसमा यिनको आत्मा पनि रहेको छ, म पनि त्यसैमा प्रवेश गर्छु । शरीर विना त आत्मा रहन सक्दैन । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भ । आफूलाई आत्मा सम्भेपछि मात्र बाबाको याद हुनेछ र पवित्र बनेर शान्तिधाममा जानेछौ । अनि फेरि दैवीगुण पनि जति धारणा गर्ने र गराउने छौ, स्वदर्शन चक्रधारी बनेर बनाउनेछौ त्यति उच्च पद पाउने छौ । यसमा कोही अल्मलियो भने सोध्न सक्छौ । यो त पक्का हो- म आत्मा हुँ, यो कुरा बाबाले बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ जो ब्राह्मण बनेका छन् । अरूलाई भनिदैन । बच्चाहरू नै प्रिय लाग्छन् । हरेक पितालाई आफ्ना बच्चाहरू प्रिय लाग्छन् । अरूलाई पनि गर्न त प्यार गर्छन् तर बुद्धिमा हुन्छ- यो मेरो बच्चा होइन । मैले बच्चाहरूसँग नै कुराकानी गर्छु किनकि मैले बच्चाहरूलाई नै पढाउनु छ । तर बाहिरकालाई पढाउने तिमीहरूको काम हो । कसैले त तुरुन्तै सम्भन्छन्, कोही अलिकति बुझेर जान्छन् । जब यहाँ धेरै उन्नति भइरहेको देख्छन् तब हेरौ त के रहेछ भनेर आउँछन् । तिमीले यही सम्झाउँछौ- बाबाले सबै आत्माहरू वा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ मलाई याद गर । सबै आत्माहरूलाई बाबाले नै पावन बनाउनुहुन्छ । उहाँले भन्नुहुन्छ म बाहेक अरू कसैलाई पनि याद नगर । मेरो अव्यभिचारी याद राख्यौ भने तिम्रो आत्मा पावन बनेछ । पतित-पावन म एक नै हुँ । मेरो यादबाट नै आत्मा पावन बन्छ । त्यसैले बाबाले भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, म एकलाई याद गर । बाबाले नै पतित राज्यबाट पावन राज्य बनाउनुहुन्छ, मुक्त गर्नुहुन्छ । कहाँ लैजानुहुन्छ ? शान्तिधाम अनि सुखधाम ।

मुख्य कुरा नै हो पावन बन्ने । ८४ को चक्रलाई बुझाउन पनि सहज छ । चित्र देख्ने बित्तिकै निश्चय भइहाल्छ । त्यसैले बाबाले सदैव भनिरहनुहुन्छ- संग्रहालय (म्यूजियम) खोल, भव्यताका साथ । अनि मानिसहरूलाई भव्यताले खिचेछ । धेरै आउने छन्, तिमीले यही सुनाउने छौ- हामी बाबाको श्रीमत्तमा यी जस्तै बनिरहेको छौ । बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर र दैवीगुण धारण गर । व्याज त अवश्य पनि साथैमा हुनुपर्छ । तिमीले जानेका छौ हामी भिखारीबाट राजकुमार बनेछौ । पहिला त कृष्ण बन्ने छन् नि । जबसम्म कृष्ण बन्दैनन् तबसम्म नारायण बन्न सक्दैनन् । जब बच्चाबाट ठूलो हुन्छ तब नारायणको नाम मिल्छ । त्यसैले यिनका दुइटै चित्र छन् । तिमी यी जस्तै बन्छौ । अहिले तिमीहरू सबै भिखारी बनेका छौ । यी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू पनि भिखारीहरू हुन्, यिनीहरूसँग केही पनि छैन । भिखारी अर्थात् जोसँग केही पनि छैन । कसै-कसैलाई मैले भिखारी भन्दैन । यी बाबा त सबैभन्दा महान् भिखारी हुन् । यसमा पूरा भिखारी बन्नुपर्छ । गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि आसक्ति टुटाउनुपर्छ । तिमीले ड्रामा अनुसार आसक्ति टुटाइएका छौ । निश्चयबुद्धि भएकाले नै जान्दछन्, मेरो जे जति थियो त्यो सबै बाबालाई दिएँ । भन्दछन् पनि- हे भगवान्, हजुरले जे जति दिनुभएको छ त्यो सबै हजुरको हो, मेरो होइन । त्यो त हो भक्तिमार्ग । त्यतिबेला त बाबा टाढा हुनुहुन्थ्यो । अहिले बाबा धेरै नजिक हुनुहुन्छ । सामुन्ने उहाँको बन्नुपर्छ ।

तिमीले भन्दछौ बाबा, बाबाको शरीरलाई हेर्नु छैन । बुद्धि माथितिर जान्छ । हुन त यो सापटी (लोन) लिएको शरीर हो तर तिम्रो बुद्धिमा छ मैले शिवबाबासँग कुरा गरिरहेको छु । यो त भाडामा लिएको रथ हो ।

उहाँको कहाँ हो र ! निश्चय नै जति ठूलो मानिस हुन्छ भाडा पनि त्यति धेरै प्राप्त हुन्छ । घरधनीले हेर्छ— राजाले घर लिन्छन् भने एक हजार भाडाको चार हजार भनिदिन्छ किनकि सम्भन्छ यी त धनी छन् । राजाहरू कहिल्यै पनि यसले बढी लियो भनेर भन्दैनन् । उनीहरूलाई पैसा आदिको वास्ता नै हुँदैन । उनीहरू स्वयम् कसैसँग कुरा गर्दैनन् । स्वकीय सचिव (प्राइभेट सेक्रेटरी) ले नै कुरा गर्छन् । आजभोलि त घूस विना कामै चल्दैन । बाबा त धेरै अनुभवी छन् । तिनीहरू धेरै रोयल हुन्छन् । चीज मन पर्‍यो भने पुग्यो, अनि सचिवसँग भन्छन् यिनीसँग कुराको फैसला गरेर ल्याऊ । यस्ता माल खोलेर राख्छन् । महाराजा-महारानी दुवै आउँछन्, जुन चीज मनपर्छ त्यसतिर केवल आँखाले इशारा गर्छन् । सचिवले कुरा गरेर, बीचमा आफ्नो भाग निकाल्छन् । कुनै कुनै राजाहरूले पैसा साथैमा लिएर आउँछन्, सचिवसँग यिनलाई पैसा देऊ भन्छन् । बाबा त सबैको सम्पर्कमा आएका छन् । उनीहरूको काम कसरी चल्छ भन्ने जानेका छन् । जसरी राजाहरूका साथमा खजान्ची हुन्छन् त्यस्तै यहाँ पनि शिवबाबाका खजान्ची छन् । यी त निमित्त (ट्रस्टी) हुन् । बाबाको यिनमा कुनै मोह छैन, यिनले आफ्नो पैसामा पनि मोह राखेनन्, सब थोक शिवबाबालाई दिए भने शिवबाबाको धनमा कसरी मोह राख्न सक्छन् । यी निमित्त हुन् । जोसँग धन हुन्छ, त्यसको आजभोलि सरकारले कति जाँच गर्छ । वेलायतबाट आउनेहरूको पनि एकदम राम्रोसँग जाँच गर्छन् ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— कसरी भिखारीबाट राजकुमार बन्न सकिन्छ । केही पनि याद नआओस् । आत्मा अशरीरी बनोस् । यो शरीरलाई पनि आफ्नो सम्भन्नु छैन । आफ्नो केही पनि नरहोस् । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ, आफूलाई आत्मा सम्भ, अब तिमी फर्केर जानु छ । तिमी जान्दछौ— भिखारी कसरी बन्नु पर्छ । शरीरबाट पनि ममत्व टुटोस् । आफू मरेपछि दुनियाँ पनि मरे बराबर हुन्छ (आफू मुये मर गई दुनियाँ) । यो गन्तव्य हो । सम्भन्छौ बाबाले ठिकै भन्नुहुन्छ । अब हामीलाई फर्केर जानु छ । शिवबाबालाई तिमीले जे जति दिन्छौ, त्यसको बदलामा अर्को जन्ममा प्राप्त हुन्छ त्यसैले भन्दछन् यो सबै कुरा ईश्वरले नै दिनु भएको हो । अघिल्लो जन्ममा यस्तो राम्रो कर्म गरेको रहेछ, जसको फल प्राप्त भएको छ । शिवबाबाले कसैको पनि राख्नुहुन्न । ठूला-ठूला राजाहरू, जमिन्दारहरू आदि हुन्छन् उनीहरूलाई उपहार (नजराना) पनि दिन्छन् । फेरि कसैले उपहार लिन्छन्, कसैले लिँदैनन् । त्यहाँ त तिमीले केही पनि दान-पुण्य गर्दैनौ किनकि त्यहाँ त सबैसँग धेरै धन सम्पत्ति हुन्छ । दान कसलाई गर्ने ! गरिब त त्यहाँ हुँदै हुँदैनन् । तिमी नै भिखारीबाट धनवान् र धनवान्बाट भिखारी बन्छौ । भन्ने गर्छन् नि, यिनलाई तन्दुरुस्ती प्रदान गर्नुहोस् । कृपा गर्नुहोस् । यसो गर्नुहोस् । पहिला शुरुमा शिवबाबासँगै माग्दथे । फेरि व्यभिचारी बने अनि सबैका अगाडि गडरहन्छन् । भन्छन् भोली भरिदेऊ । कति पत्थरबुद्धि छन् । भन्छन् पनि पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बनाउनुहुन्छ । त्यसैले तिमी बच्चाहरूमा धेरै खुशी हुनुपर्छ । गायन पनि छ— अतीन्द्रिय सुख सोध्नु छ भने गोपी वल्लभका गोप-गोपीहरूसँग सोध । कसैलाई धेरै फायदा भयो भने अत्यन्तै खुशी हुन्छन् । त्यसैले तिमी बच्चाहरू पनि धेरै खुशी हुनुपर्छ । तिमीलाई शतप्रतिशत खुशी थियो फेरि घट्दै गयो । अहिले त केही पनि छैन । पहिला थियो बेहदको बादशाही । फेरि हुन्छ हदको राजाई, अल्पकालको लागि । अहिले बिरलासँग कति धेरै सम्पत्ति छ । मन्दिर बनाउँछन्, त्यसबाट केही पनि प्राप्त हुँदैन । गरिबहरूलाई कहाँ केही दिन्छन् र ! मन्दिर बनाए, जहाँ मानिसहरूले आएर शिर झुकाउँछन् । हो, गरिबलाई दान दिने हो भने त्यसको बदलामा प्राप्त हुन सक्छ । धर्मशाला बनाए भने धेरै मानिसहरू गएर विश्राम लिन्छन् अनि अर्को जन्ममा अल्पकालको लागि सुख प्राप्त हुन्छ । कसैले अस्पताल बनाउँछ भने पनि अल्पकालको सुख प्राप्त हुन्छ एक जन्मको लागि । त्यसैले बेहदका बाबाले प्यारा बच्चाहरूलाई बसेर सम्भाउनुहुन्छ । यो पुरुषोत्तम संगमयुगको धेरै महिमा छ । तिम्रो पनि धेरै महिमा छ, तिमी पुरुषोत्तम बन्छौ । तिमी ब्राह्मणहरूलाई पनि भगवान्ले आएर पढाउनुहुन्छ । उहाँ नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । यो सारा मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको बीजरूप हुनुहुन्छ । सारा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्भाउनुहुन्छ । तिमीसँग सोध्नेछन् तिमीलाई के पढाइन्छ ! भन, के यो बिसिनु भयो— गीतामा भगवानुवाच छ नि, म तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु । यसको अर्थ तिमीले अहिले बुझेका छौ । पतित राजाहरूले पावन राजाहरूको पूजा गर्छन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु । यी लक्ष्मी-नारायण स्वर्गका मालिक थिए नि । स्वर्गका देवताहरूलाई द्वापर-कलियुगमा सबैले नमन-पूजन गर्छन् । यी कुराहरूलाई अहिले तिमीले सम्भन्छौ । भक्तहरूले कहाँ केही सम्भन्छन् ! उनीहरूले त केवल शास्त्रका कथाहरू पढ्दै-सुन्दै रहन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले जो गीता आधाकल्पदेखि पढ्दै सुन्दै आएका छौ, त्यसबाट केही प्राप्ति भयो ? पेट त केही पनि भरिएको छैन । अहिले तिम्रो पेट भरिरहेको छ । तिमीलाई थाहा छ यो पार्ट एकै पटक चल्छ । स्वयम् भगवान् भन्नुहुन्छ— म यो तनमा प्रवेश गर्छु । बाबा यिनीद्वारा

बोल्नुहुन्छ, त्यसैले अवश्य पनि प्रवेश गर्नुहुन्छ । माथिबाट निर्देशन कहाँ दिनुहुन्छ र ! भन्नुहुन्छ, म सम्मुख आउँछु । अहिले तिमीले सुनिरहेका छौ । यी ब्रह्माले पनि केही जानेका थिएनन् । अहिले जान्दै गइरहेका छन् । तर गंगाको पानीले पावन बनाउने होइन, यो हो ज्ञानको कुरा । तिमीले जानेका छौ— बाबा सम्मुख बस्नुभएको छ, तिम्रो बुद्धि अब माथितिर जाँदै, यो हो उहाँको रथ, यिनलाई बाबाले बूट पनि भन्नुहुन्छ, डिब्बा पनि भन्नुहुन्छ । यस डिब्बामा त्यो हीरा छ । कति फस्टक्लास चीज छ । यिनलाई त राख्नुपर्छ सुनको डिब्बामा । सत्ययुगी डिब्बा बनाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ नि— धोबी के घर से गई छू... । यसलाई भन्दछन् छू मन्त्र । छू मन्त्रबाट सेकेण्डमा जीवनमुक्ति, त्यसैले उहाँलाई जादूगर पनि भनिन्छ । सेकेण्डमा निश्चय हुन्छ— म यो बन्दछु । यी कुरा अहिले तिमीले यथार्थमा सुन्दछौ । पहिला जब सत्य नारायणको कथा सुन्थ्यौ तब यो बुझ्थ्यौ र ? त्यतिबेला कथा सुनिरहँदा बेलायत, स्टीमर आदि याद आउँथ्यो । सत्य-नारायणको कथा सुनेर फेरि यात्रामा जान्थे । उनी त फेरि फर्केर आउँथे । बाबाले त भन्नुहुन्छ तिमीलाई यो छी-छी दुनियाँमा फर्कनु पर्दैन । भारतवर्ष अमरलोक, स्वर्ग, देवी-देवताहरूको राज्य थियो । यी लक्ष्मी-नारायण विश्वका मालिक हुन् नि । यिनको राज्यमा पवित्रता, सुख, शान्ति थियो । दुनियाँले पनि यही चाहन्छ— विश्वमा शान्ति होस्, सबैमा एकता होस् । अब यति धेरै धर्महरू मिलेर एक कसरी होलान् ! हरेकको धर्म अलग, स्वरूप अलग-अलग सबै एक कसरी होलान् ! त्यो त हो नै शान्तिधाम, सुखधाम । त्यहाँ एक धर्म, एक राज्य हुन्छ । अरू कुनै धर्म नै हुँदैन जसबाट ताली बजोस् । त्यसलाई विश्वमा शान्ति भनिन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले पढाइरहनुभएको छ । यो पनि जान्दछौ— सबै बच्चाहरू एकरस भएर पढ्दैनन् । नम्बरवार त हुन्छन् नै । यसरी नै राजधानी स्थापना भइरहेको छ । तिमी बच्चाहरूलाई कति समझदार बनाइन्छ ।

यो हो ईश्वरीय विश्वविद्यालय । भक्तहरूले सम्झँदैनन् । कति पटक सुनेका पनि छन्— भगवानुवाच किनकि गीता नै हिन्दूहरूको धर्मशास्त्र हो । गीताको त अपरम्पार महिमा छ । सर्वशास्त्रमयी शिरोमणी भगवत गीता हो । शिरोमणी अर्थात् श्रेष्ठभन्दा श्रेष्ठ पतित-पावन सद्गतिदाता हुनुहुन्छ नै भगवान्, जो सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ । हिन्दूहरूले अर्थलाई बुझ्दैनन् । नबुझ्कनै केवल भनिदिन्छन् सबै भाइ-भाइ हुन् । अहिले तिमीलाई बाबाले सम्झाउनुभएको छ— हामी भाइ-भाइ हौं । हामी शान्तिधामका निवासी हौं । यहाँ कर्म गर्दा गर्दा हामीले बाबालाई पनि बिर्सिन्छौं अनि घरलाई पनि बिर्सिन्छौं । जुन बाबाले सारा विश्वको राज्य दिनुहुन्छ, उहाँलाई सबैले बिर्सिन्छन् । यो सबै रहस्य बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अतीन्द्रिय सुखको अनुभव गर्नको लागि स्मृतिमा रहोस्, यो नै पुरुषोत्तम संगमयुग हो । हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, जसबाट हामी राजाहरूका राजा बन्दछौं । अहिले मात्र हामीलाई ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ ।
- २) अब फर्केर घर जानु छ त्यसैले यो शरीरबाट पनि पूरा भिखारी बन्नु छ । यसलाई बिर्सिएर आफूलाई अशरीरी आत्मा सम्झनु छ ।

वरदानः— मन्मनाभवको साथै मध्याजी भवको मन्त्रको स्वरूपमा स्थित रहनेवाला महान् आत्मा भव

तिमी बच्चाहरूलाई मन्मनाभवका साथै मध्याजी भवको पनि वरदान छ । आफ्नो स्वर्गको स्वरूप स्मृतिमा रहोस् यसलाई भनिन्छ मध्याजी भव । जो आफ्नो श्रेष्ठ प्राप्तिहरूको नशामा रहन्छन् उनीहरूनै मध्याजी भवको मन्त्र स्वरूपमा स्थित रहन सक्छन् । जो मध्याजी भव हुन्छन् उनीहरू मन्मनाभव अवश्य हुन्छन् । यस्ता बच्चाहरूका सबै सङ्कल्प, सबै बोल र सबै कर्म महान् हुन्छन् । स्मृति स्वरूप बन्नु अर्थात् महान् आत्मा बन्नु ।

स्लोगनः— खुशी तिम्रो विशेष खजाना हो, यस खजानालाई कहिल्यै छोड्नु हुँदैन ।